

STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

1. DÍL SÉRIE STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

Markéta Chaloupková

Strážce tajemství
© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Tovarová, Dana Rudolfová

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-3-4

Obsah

Tajemný vzkaz	5
Zajatec	7
Princ Barim.....	10
Dohoda	12
Královská akademie	13
Zmáčený slavník	18
Válka začíná	21
Hodina šermu.....	23
Střetnutí	26
Hladomorna	29
Samotář.....	34
Příšera.....	37
Prozrazení.....	40
Nejvyšší strážce tajemství	46
Cesta do hor.....	49
Princ Alex	53
Souboj	57
Dvakrát ztracený princ	63
Dodatek – smrt krále Gerena	68

Tento příběh se odehrává ve stejném kraji jako kniha „Myšák, Hvězda a ztracená vzducholod“ asi o pět set let dříve.

Jeho dějištěm je planeta, která je oproti Zemi poloviční, a lze ji suchou nohou projít kolem dokola. Nemá kontinenty jako ta naše, ale jen dva tisíce kilometrů široký pruh země (to je asi jako z Polska do Itálie), nad kterým je Severní oceán a pod kterým je Jižní oceán. Většina obyvatel téhle malé planety žije na její jižní polokouli. Tam na severu jsou totiž vysoké hory, neproniknutelné pralesy, neprobádaná místa na mapě a prý tam žijí i draci. Ale nachází se tam i jedno malé království...

Tajemný vzkaz

Král Geren byl na trůnu už dvanáctým rokem. V zemi samotné se zas až tak moc nezměnilo, ale přesto byl neoblíbeným králem. Po téměř dvou stech letech nastal v království převrat a tenhle kdysi obyčejný rytíř se násilím zmocnil trůnu. Z třiceti králových nejbližších pobočníků jich padlo ten den dvacet sedm. V boji umírali muži, ženy, starci i děti.

Království bylo podřito jako obrovský starý velkolepý strom a zbyl pařez, ze kterého vyrazily nové výhonky. Slabé, malé a různě pokroucené. Podivná generace, která jej obrůstala, shlížela na něj a vysmívala se mu, jak je ošklivý. Představovali si jej, jak vypadal dřív. Mohutný a zelený, silný a krásný. Polámané a suché větve ani jakékoliv jiné nedokonalosti neměly v té představě místo.

Synové padlých rytířů dokázali hodiny rokovat o tom, jak velkolepé bylo království v době, na kterou si ve skutečnosti nikdo z nich nepamatoval. Mluvili o odvaze a své touze věci změnit. Ve svém okolí však neměli příliš příkladů toho, jak odvaha vypadá a neměli sílu změnit mnohem nepatrnější záležitosti než chod celé země. Ale to si prozatím neuvědomovali.

A tak zde byli se svými ideály, nenávistí a vzpomínkami na ten den, kdy někteří z nich utíkali spolu se svými matkami z hořícího hlavního města, naposledy objali své otce a rozprchli se na svá rodová panství, kde žili až dosud. Těch vzpomínek mnoho nebylo, vždyť chlapcům byly tehdy pouhé tři, čtyři roky.

Ale věděli, co se o tom dni a o králi povídalo, v duchu si vykreslovali obrazy svých statečných otců a také pravého následníka trůnu. Všichni věděli, že kdesi na tajném místě žije i jediný syn padlého krále - Alex. Chlapec přibližně stejně starý jako oni. Pro mnohé z nich byl jediným pravým králem. A určitě jím jednou i bude. Jediné pravé království pro ně bylo to, o kterém jen slýchali - mohutný, košatý strom předtím, než jej podřítla zrada a nenávist.

„Natanieli, shání se po tobě posel,“ vyhrkl Frederik na svého kamaráda a tvářil se dost napjatě. Ještě před chvílí spolu z legrace šermovali dětskými dřevěnými meči a dohadovali se, jestli spolu budou moci v této zábavě pokračovat i ve škole. A okamžik pravdy byl tady.

V království totiž byly dvě školy pro mladé rytíře. Jedna se jmenovala Královská akademie, byla v hlavním městě Pompy, které leželo ve velké zátoce u Severního moře, a její dveře byly otevřené všem mladým mužům z urozených rodin. Člověk nemusel nijak usilovat o to, aby se tam dostal.

A pak tady byla malá škola v horách, které všichni říkali Stará rytířská škola. Stála v uzavřeném údolí mezi čtyřmi horami známými jako Špičák, Stolička, Princezna a Dračí doupe. V těch místech bývalo dříve staré hlavní město. Když se ale současný král Geren ujal vlády, nechal vystavět nové

město Pompey na místě jedné větší rybářské vesnice. Veškerý obchod a dění se postupně přesunuly tam. Ale ve vzdálených horách zůstali nejvěrnější příznivci starého krále. A většina synů padlých rytířů považovala za potupu jít studovat na Královskou akademii. Stará rytířská škola byla snem každého z nich. Jenomže starý rytíř Jindřich, který ji vedl, si pečlivě vybíral, koho do ní vezme. Každý rok bral pouze patnáct nových chlapců, ale zájemců bylo někdy i dvojnásobné množství.

Nataniel bral schody po dvou, když sbíhal na dolní nádvoří, kde na něho čekal posel se dvěma listinami. Nedočkavě je od něho převzal a poodešel, aby měl trochu soukromí. Rychle přelomil pečeť, která nesla znak Staré rytířské školy, a zatajil dech. Frederik, který stál kus od něho, viděl jeho zklamaný výraz. Ani se nemusel ptát. Nataniel nešťastně zavrtěl hlavou.

Oba popošli ke hradbám, kde si sedli a dívali se chvíli mlčky na městečko pod hradem a řeku Vlnkavu, která se líně vlnila mezi loukami a poli.

„Určitě je to kvůli mému strejdovi,“ prolomil Nataniel po chvíli ticho. „Trochu jsem s tím počítal, ale stejně jsem tajně doufal...“

„Je to nespravedlivé,“ rozohnil se Frederik. „Ani ho neznáš a nemůžeš za to, že slouží u Gerenova dvoru.“

Nataniel si povzdychl a namísto odpovědi otevřel druhou listinu. Pečeť na ní mu nic neříkala a papír obsahoval jen narychlo napsaný vzkaz: *Potřebuji s tebou nutně mluvit. Vyhledej na trhu obchodníka s medem, muže ve slaměném klobouku s pavím pérem. Přijď, prosím, co nejdříve a sám. Nikomu o tomto vzkazu neříkej.*

„Co to je?“ ukázal Frederik na druhou listinu.

Nataniel chvíli přemýšlel, jestli „nikomu“ zahrnuje i Frederika, ale byl tak zklamaný z toho, že ho nevzali na Starou rytířskou školu, že měl chuť být chvíli sám se svými myšlenkami.

„Nic důležitého,“ zavrtěl hlavou, „nějaký vzkaz z domova, týká se to koní.“

Nataniel žil až donedávna na panství svého dědečka, které bylo kousek od moře, asi v polovině cesty mezi hlavním městem Pompey a ústím řeky Vlnkavy. Nicméně od té doby, kdy dědeček před několika měsíci zemřel, býval u svého kamaráda víc než doma. Frederikův otec měl velkolepý hrad kus proti proudu řeky a cesta k Frederikovi trvala skoro dvě hodiny rychlé jízdy na koni, ale Nataniel ji absolvoval rád několikrát do roka.

„Myslím, že se půjdu na chvíli sám projít,“ zvedl se ze země, „potřebuju to trochu rozdýchat.“

„Za chvíli bude oběd,“ nadhodil Frederik.

Nataniel si povzdychl. „No dobře, tak se nejdříve najím.“

Vydali se společně k hodovnímu sálu, ale ještě než tam došli, předešel je jeden udýchaný rytíř, který byl v těch dnech na návštěvě u Frederikova otce, rytíře Leopolda Statečného, a zabouchl jim dveře před nosem.

Chlapci se na sebe překvapeně zadívali, ale když slyšeli, jak ze sebe něco rozčileně chrlí, zvítězila jejich zvědavost nad slušností a oba přitiskli ucho ke dveřím.

„Jsi si jistý, že je to on?“ uslyšeli překvapený hlas rytíře Leopolda. „Co by tady dělal. Sám? Bez doprovodu?“

„Sice by mě to také zajímalo, ale není to jedno?“ odpověděl rytíř Walter. „Máme úžasnou možnost něco udělat, sama štěstěna nám ho takhle vydává do rukou, tak by byla hloupost tu šanci promarnit.“

„Nejsem si jistý, jak přesně by se toho dalo využít, ale zkusíme to,“ souhlasil rytíř Leopold. „Vezmi si pár ozbrojených mužů a hlavně žádný zbytečný rozruch, prosím tě. A ať se mu nic nestane. Přiveďte ho sem, a pak uvidíme. Jsi si opravdu jistý, že je to on?“

„Stoprocentně,“ přikývl Walter.

Oba chlapci rychle uskočili od dveří a udělali pár rychlých tichých kroků zpátky a ve chvíli, kdy se dveře zprudka otevřely, předstírali, že právě míří do hodovního sálu.

Walter je minul rychlým krokem a nevěnoval jim pozornost.

Během pár minut dorazili do místnosti další stolovníci. Frederikovi sourozenci s matkou a další hosté.

„Viděl jsem posla, Nate,“ ozval se vzápětí Frederikův bratr František. „Už něco víš?“

Nataniel si povzdychl.

„Nevzali ho,“ odpověděl Frederik za svého přítele, když viděl, že mu není do řeči.

„A půjdeš na Královskou?“ vyzvídal František. „Není lepší zůstat raději doma s domácím učitelem?“

Chodit do školy nebylo povinné. Většina dětí z bohatších rodin žila doma na rodinných panstvích a hradech. Měli domácí učitele, kteří je naučili číst, psát a počítat a samozřejmě věděli, jak vzít do rukou meč a měli jakousi představu o historii své země. Ale tak nějak se počítalo s tím, že v patnácti letech vstoupí synové místních pánů do jedné ze dvou rytířských škol.

„Františku,“ zamračil se na svého syna rytíř Leopold. „Neplácej hlouposti. Na Královské akademii je pár skvělých rytířů a učitelů a řada synů z dobrých rodin. I když jsme samozřejmě rádi, že Frederik byl přijatý na Starou rytířskou školu a doufám, že ty tam půjdeš za dva roky také.“

„Taky tam je princ Barim,“ ušklíbl se František. „Prý je to vyhlášený šermíř.“

„Jak by taky nebyl,“ odfrkl si Frederik. „Vyhrává všechny turnaje jenom proto, že je korunní princ a nikdo se neodvažuje zkrivit mu ani vlásek, tak ho raději nechají všechno vyhrát.“

Hovor se brzy stočil ke starým dobrým časům a k tomu, jaké to bylo, když na rytířské škole studoval rytíř Leopold.

Po obědě se Nataniel omluvil a vydal se sám na procházku. Jaké ale bylo jeho překvapení, když vyšel z hradu a hned za hradbami spatřil rytíře Waltera se skupinou čtyř ozbrojených strážů, kteří vedli do hradu mladého muže v kupeckém oblečení, který měl na hlavě slaměný klobouk s pavím pérem.

Zajatec

Nataniel tušil, co se dozví, pokud se zeptá, ale stejně si u večeře nemohl pomoci a položil rytíři Leopoldovi onu otázku: „Kdo je ten člověk, kterého zajali rytíř Walter a tvoji muži, pane?“

A překvapilo ho, s jakou prudkostí rytíř odsekl: „Co je ti do toho?“

Možná, že kdyby odpověděl trochu mírněji a Nataniel nebyl ten den tak přešlý z toho, že ho nevzali do té správné školy, tak by se rytíři svěřil s tajemným vzkazem, ale takhle to neudělal.

Nataniel toho odpoledne nelenil. Využil toho, že je sám a velmi opatrně Leopoldovy stráže pozoroval. Věděl, že zajatce zavřeli do nejstarší jen málo používané hradní věže. Hrad měl novou přístavbu, ve které jeho obyvatelé žili, a tahle tajuplná věž byla častým cílem chlapeckých her, pokud zrovna bylo ošklivé počasí. Nad sebou tam byly tři místnosti. Spodní sloužila jako skladiště všeho možného, ve druhé byl nyní uvězněný mladý zajatec a v té třetí, horní, byla jen stará prázdná skříň. Místnosti se běžně nezamykaly, nebyla v nich skleněná okna ani žádné mříže, jen větrací otvory, kterými se mohl protáhnout i štíhlý dospělý muž, ale samozřejmě to bylo tak vysoko, že jakýkoliv útěk takovým otvorem nepřipadal v úvahu. Po kamenné zdi by se slézt dolů nedalo a na skok to bylo příliš vysoko, asi šest metrů.

Natanielovi nedalo moc práce sehnat někde pořádný provaz. Zjistil, že mladého vězně střeží jediný muž, který posedával na nepohodlné stoličce přede dveřmi. A každý musí jít někdy na záchod, který byl ovšem v přízemí. Nataniel udělal to nejjednodušší, co mohl. Do těchto míst téměř nikdo nechodil, a jelikož tu nebyla žádná příhodná skrýš, tak se zkrátka schoval na záchodě a lano si ukryl na nejbližší okno.

Když rozpačitý strážný vrazil do oné místnosti, zamumlal, že se nic nestalo, že už je stejně hotový, a zatímco se v ní zavřel onen muž, sebral rychle ze své skrýše plátěný balíček, zul si boty a tak tiše, jak jen to dokázal, upaloval do třetího patra. A tam čekal. Smrákalo se. A ten okamžik, kdy ještě bylo trochu vidět, ale už ne příliš, využil k uskutečnění svého plánu.

Uměl uzly, které by se neměly rozvázat a na laně udělal hned tři a pak ještě asi pět dalších, obyčejných. Asi desetkrát za něj zatahal a několikrát si ověřil pevnost staré dubové skříně, ke které lano upevnil. A pak už se vyhoupl na okno, lano hodil dolů a opatrně po něm sešplhal o patro níž.

Mladý muž seděl na slamníku, který mu tam přinesli, a zamyšleně se díval z okna. Když se v okenním otvoru ukázala neznámá postava, hbitě vyskočil a šel nečekanému návštěvníkovi na pomoc.

„Proč jsi mě hledal a kdo jsi?“ zeptal se Nataniel potichu.

Mladík stejně tiše odpověděl: „Nenechal ti dědeček nějaké listiny? Víš něco o strážcích tajemství?“

„Co jsi zač?“ chtěl vědět Nataniel.

Jenže v tu chvíli uslyšeli na schodech kroky a zajatec bleskově zareagoval.

„Promluvíme si o tom později,“ řekl Natanielovi, dvěma kroky přešel k oknu, svižným pohybem se na něj vyhoupl a začal šplhat po laně dolů.

Nataniel zůstal stát v prázdné místnosti s pusou dokořán. Onen muž udělal všechno tak klidně a přirozeně, že mu došlo až na poslední chvíli, co chystá. On mu přitom neměl v úmyslu pomáhat, chtěl si s ním jen promluvit.

To už se ale otevřely dveře a Nataniel, který nestačil nijak zareagovat, vyděšeně zíral na překvapeného rytíře Leopolda.

Rytíř vypadal ovšem překvapeně jen chvíli. Odstrčil Nataniela z cesty a vrhl se k oknu. Zajatec byl ale nesmírně rychlý a ve chvíli, kdy začal rytíř svolávat své stráže, běžel už jako s větrem o závod k blízkému lesu.